

Arrest

nr. 54 932 van 26 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DENYS, loco advocaat D. TYSKENS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 22 juli 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 september 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 9 september 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 15 juli 1988 in de Tsjetsjeense stad Shali, waar u ook uw propiska had.

Uw problemen begonnen nadat u besloten had een vriend, B.(...) genaamd, te helpen nadat deze zich aangesloten had bij de rebellen om zich te wreken voor de moord op zijn gezin. B.(...) belde u regelmatig op met de vraag voedingsmiddelen naar een afgesproken plaats te brengen, meestal een afgelegen plaats tussen de velden. U deed dit in totaal zo'n 15 keer. Op 10 juni 2010 hadden jullie afgesproken aan het ziekenhuis van Shali, toen u er door de Russische ordediensten, vermoedelijk de FSB, gearresteerd werd. Op het moment dat u de tas met voedsel aan uw vriend, die in een wagen zat, overhandigde, werd u ingesloten door twee auto's, type UAZ. Iemand sloeg u op het hoofd en u verloor het bewustzijn. Uw vriend kon met de auto nog net ontsnappen. Toen u terug bij bewustzijn kwam, bevond u zich in een donkere, koude kelder. U verbleef er uiteindelijk 19 dagen alvorens een Tsjetsjeense bewaker u zou helpen ontsnappen. Tijdens uw vasthouding vroeg men u telkens opnieuw aan wie u de tas overhandigd had en waar deze persoon naartoe ging. U werd ook zo ernstig mishandeld dat u niet eens meer kon opstaan. Op 29 juni 2010 moest een Tsjetsjeense bewaker u naar een andere cel overbrengen. In plaats daarvan, begeleidde hij u naar zijn auto en stak u in de koffer, waarna hij u naar Argun bracht. Eigenlijk had deze bewaker iemand anders moeten vrijlaten, maar hij koos ervoor u te helpen. Vanuit Argun ging u al liftend naar het huis van een vriend, A.(...) genaamd, in het dorp Tsjerlione, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U besloot het land te verlaten en droeg uw ouders op uw reis te regelen.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 17 juli 2010. Een tussenpersoon kwam u ophalen in Tsjerlione en bracht u samen met drie andere mensen naar een bos. U weet niet in welk land dit bos lag, maar het bevond zich op drie dagen rijden van Tsjetsjenië. U ging te voet door het bos en werd aan de overkant opgewacht door een man die Russisch sprak. Hij bracht u met een andere auto naar België, dat u in de ochtend van 22 juli 2010 bereikte. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende wegens uw hulp aan een vriend, die een rebel was.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs kon voorleggen van de door u aangehaalde problemen. Zo verklaarde u dat u op 10 juni 2010 vermoedelijk door agenten van de FSB gearresteerd en opgesloten werd nadat u voedsel had overhandigd aan uw vriend (CGVS, p. 10 en 12). Tijdens uw opsluiting werd u ernstig mishandeld (CGVS, p. 10). U kon het Commissariaat-generaal echter geen enkel begin van bewijs aanreiken waaruit blijkt dat u ook daadwerkelijk meegenomen, opgesloten en mishandeld werd. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

U slaagde er bovendien niet in het Commissariaat-generaal uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen. U verklaarde weliswaar dat u uw paspoort had ingewisseld om een nieuw te krijgen, maar nooit een nieuw exemplaar zou gekregen hebben (CGVS, p. 6). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u niet eens wist wanneer u uw paspoort was gaan inruilen alsook wanneer u de laatste maal naar uw paspoort gaan informeren was (CGVS, p. 6). U wierp wel op dat u geheugenproblemen had, maar legde geen enkel medisch attest voor dat deze beweringen staft. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw

intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Verder moet opgemerkt worden dat u onaannemelijk vaag bleef aangaande de vriend die u hielp door het afleveren van voedsel. Zo is het opmerkelijk dat u zijn familienaam niet kende (CGVS, p. 10) en u zich niet kon herinneren in welk jaar zijn ouders vermoord werden en hij zich aansloot bij de rebellen (CGVS, p. 10 en 11). U had ook geen idee waar hij zich mee bezig hield (CGVS, p. 11). U wist verder evenmin wanneer u hem voor de eerste keer hulp hebt geboden. Ondanks het feit dat u nog regelmatig contact heeft met uw ouders in Tsjetsjenië (CGVS, p. 3), had u tot slot evenmin enig idee hoe het uw vriend ondertussen vergaan is (CGVS, p. 15). Aangezien uw vriend uiteindelijk de oorzaak van uw problemen is, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u gedetailleerde informatie over hem en zijn lot zou kunnen verschaffen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Na vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen werd voorts nog een belangrijke ongerijmdheid vastgesteld. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vriend u enkele keren had opgebeld om te vragen of u eten kon brengen naar een afgelegen plek en dat u dit twee keer gedaan heeft, maar bij de tweede keer aangehouden werd door Russische militairen (Vragenlijst DVZ, p. 2 nr. 3.5). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal daarentegen vertelde u dat u uw vriend vele malen hebt geholpen, in totaal ongeveer 15 keer (CGVS, p. 11). Toen u met deze ongerijmde verklaringen geconfronteerd werd, kon u hiervoor geen overtuigende uitleg geven. Hierdoor boet uw asielrelaas verder aan geloofwaardigheid in.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet bovendien vastgesteld worden dat de door u aangehaalde feiten slechts een eenmalige gebeurtenis betreffen en u over geen enkele aanwijzing beschikt waaruit blijkt dat u in de toekomst opnieuw lastiggevallen zou worden. Zo werd u in de periode na uw ontsnapping zelf niet meer lastiggevallen (CGVS, p. 15). Ook uw ouders, bij wie u officieel geregistreerd was (Verklaring DVZ, nr 6 en 9), ondervonden in die periode geen problemen (CGVS, p. 15). Na uw vertrek heeft zich evenmin enig incident voorgedaan.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet er verder op gewezen worden dat u geen enkele poging heeft ondernomen om uw problemen kenbaar te maken of hulp te zoeken. Zo verklaarde u nooit een dokter bezocht te hebben, ondanks het feit dat u zo ernstig mishandeld was dat u amper kon rechtstaan (CGVS, p. 10, 14 en 17). U hebt verder nooit klacht ingediend tegen de mishandeling waarvan u het slachtoffer werd, noch bij een overheidsinstantie, noch bij een mensenrechtenorganisatie (CGVS, p. 14 en 15). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, uw rijbewijs, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Uw rijbewijs bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht vermits er geen tolk beschikbaar was die de Tsjetsjeense taal machtig was en verzoeker werd gehoord middels de tussenkomst van een tolk Russisch. Dit probleem van beschikbaarheid heeft zich volgens verzoeker ook gesteld bij het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker stelt dat de hoorplicht verweerder verplicht zorg te dragen voor de "talking" tussen de asielzoeker en de dossierbehandelaar bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Indien er tolkproblemen rijzen wordt aan de asielzoeker het recht ontnomen zijn verhaal te doen en te antwoorden op de vragen van verweerder en dat deze beperking in de communicatie a fortiori door verweerder wordt gebruikt om het asielrelaas van verzoeker te ondermijnen. Verzoeker wijst erop dat er in deze een zeer groot probleem met de communicatie/"talking" bestaat, waarbij verzoeker verwijst naar p. 6, 8 en 15 van het gehoorverslag en dat zelfs de tolkdienst is tussengekomen en men toch besluit het gehoor te laten doorgaan nu er toch geen tolken onmiddellijk beschikbaar zijn.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) doordat verweerder beweert dat mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië enkel worden gepleegd door criminelen, louter uit geldgewin, zoals blijkt uit de briefing "Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" d.d. 15/03/2009 die aan het administratief dossier is toegevoegd. Volgens verzoeker geeft net die briefing aan dat geweld op burgers, en specifiek zij die beschouwd worden als hulp van de rebellen zoals verzoeker, nog steeds voorkomt door de Tsjetsjeense overheid of de lokale FSB én dat de Tsjetsjeense ordediensten onder het gezag van president KADYROV staan en iedereen viseren die niet aan hun clan verbonden is. Verzoeker wijst erop, zoals hij reeds aangaf, dat het niet uitmaakt met wie men problemen krijgt, want eenmaal in de problemen wordt men gevisieerd en onrechtmatig vervolgd door de FSB dan wel de Tsjetsjeense ordediensten. Ten slotte geeft verzoeker mee dat uit de briefing blijkt dat bij de vele ontvoeringen de personen nooit meer terugkomen of vermoord worden. Volgens verzoeker zijn de voorwaarden van de vluchtelingenstatus vervuld omdat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt, een ernstige vrees voor vervolging heeft omdat uit de briefing blijkt dat er garantie is op blijvende vervolging zonder ernstige grond éénmaal in het licht van de autoriteiten. Verzoeker kan de bescherming van de autoriteiten niet inroepen, zelfs al zou hij dit willen, omdat de autoriteiten hem juist zullen vervolgen op grond van zijn afkomst en verstrekte hulp aan de rebellen.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert dat er in het feitenrelaas van verzoeker wat betreft het aantal hulpverstrekkingen aan de rebellen geen overeenstemming is tussen de versie tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat hij hierdoor niet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet voldoet. Verzoeker wijst erop dat hij wel in de voorwaarden van dit artikel verkeert en de waarheid spreekt, zodat hem het vluchtelingenstatuut moet worden verleend. Volgens verzoeker handelt het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken over de plaats van hulpverstrekking waar verzoeker ontvoerd werd, te weten het ziekenhuis van Shali, waar hij 2 maal hulp verstreekte. Het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen handelt naar de beweringen van verzoeker over het totaal aantal keren dat verzoeker hulp heeft verstrekt, op afgelegen plaatsen én openbare plaatsen zoals het ziekenhuis. Verzoeker stelt dat hij reeds in het verleden werd mishandeld en bedreigd en woonachtig is in een gebied waar de rechten van de mens met de voeten worden getreden. Dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen, zelfs al zou hij dit willen, gezien juist de autoriteiten hem vervolgen en er niet voor terugdeinzen overmatig moreel en fysiek geweld te gebruiken. Er is volgens verzoeker geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker eender welk misdrijf zou hebben gepleegd waardoor er geen reden is om hem uit te sluiten van het subsidiair beschermingsstatuut.

2.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, worden de drie middelen gezamenlijk behandeld.

2.3. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn

belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming kan niet als een dergelijke maatregel worden aanzien, waardoor de hoorplicht daarop niet zonder meer van toepassing is. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog eerder een schending van de zorgvuldigheidsplicht poogt aan te voeren. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker meermaals de gelegenheid heeft gekregen om zijn standpunt kenbaar te maken. Hierbij werpt verzoeker een aantal problemen op die hij toeschrijft aan de tolk Russisch. Nochtans blijkt uit het dossier dat verzoeker zelf had verklaard dat zijn taal van oorsprong het Russisch was, naast een gesproken kennis van het Tsjetsjeens (stuk 10, Verklaring, punt 8) en dat hij de gehoorverslagen, die hem overigens in het Russisch werden voorgelezen, heeft ondertekend waardoor hij te kennen geeft dat hij zich akkoord verklaart met de inhoud ervan. Bovendien had hij bij zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk aangegeven dat hij de tolk goed begreep en het eerdere gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was (stuk 5, gehoorverslag CGVS 03/09/2010, p. 2). De Raad merkt op dat het bijgevolg weinig aannemelijk overkomt wanneer verzoeker zich in het kader van onderhavig verzoekschrift plots beklaagt over het gebrek aan beschikbaarheid van een tolk die de Tsjetsjeense taal machtig is. De Raad merkt ook op dat de problemen die blijken uit de passages van het gehoor waarnaar verzoeker verwijst, eerder door de tolk dan door verzoeker werden vastgesteld, omdat die problemen ondervond met het begrijpen van het Russisch van verzoeker. De tolkdienst was zelfs tussengekomen, maar er werd beslist het interview ondanks deze problemen voort te zetten. Verzoeker zelf bevestigde op het einde van het gehoor, niettegenstaande de opmerkingen die de tolk had gemaakt, dat hij de tolk goed had begrepen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 03/09/2010, p. 18). De raadsman van verzoeker wenste op het einde te laten acteren dat de tolk moeilijkheden had om verzoekers Russisch te begrijpen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 03/09/2010, p. 18). Door in zijn verzoekschrift louter op deze problemen te wijzen zonder uiteen te zetten welke elementen uit verzoekers relaas hierdoor niet of onvoldoende belicht zouden zijn gebleven, maakt verzoeker niet duidelijk op welke wijze de eventuele beperkingen in de communicatie met de tolk de beslissing zouden hebben beïnvloed en geeft hij niet aan op welke wijze hij door deze problemen, voor zover hierin een onzorgvuldig optreden van het bestuur kan worden gezien, in zijn belangen werd geschaad. Bovendien blijkt uit het proces-verbaal van de openbare terechtzitting dat verzoeker voor de Raad werd bijgestaan door een tolk Tsjetsjeens. Er werd toen uitdrukkelijk aan verzoeker gevraagd of hij opmerkingen had over het feit dat de interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het Russisch hadden plaatsgevonden. Verzoeker antwoordde dat hij daarmee geen problemen had en hij beweerde de Russische taal zeer goed te beheersen. De Raad stelt vast dat er geen gegevens voorhanden zijn die toelaten te besluiten tot een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoeker tracht zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet te staven door te verwijzen naar de informatie die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 14, Landeninformatie, SRB Russische Federatie/Tsjetsjenië, "Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië"). Uit dit rapport blijkt inderdaad dat er in Tsjetsjenië door de overheid bijwijken hardhandig wordt opgetreden tegen individuen die verdacht

worden van steun aan de rebellen. Deze informatie kan niet als bewijs van een individuele gegronde vrees voor vervolging of een individueel reëel risico op ernstige schade gelden aangezien ze een beschrijving bevat van een algemene situatie en door verzoeker niet op zijn individuele situatie wordt betrokken (cf. RvS 24 januari 2007, nr. 167.854). De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). In de bestreden beslissing wordt er trouwens uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker geen enkel tastbaar bewijs kon voorleggen van de vervolgingsfeiten die hij heeft aangehaald. Ook nu brengt verzoeker geen enkel stuk aan dat zijn relaas kan staven. Een verwijzing naar de landeninformatie uit het administratief dossier volstaat in geen geval.

2.6. Zeker wanneer geen enkel stuk ter staving kan worden voorgelegd, mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij alle pertinente informatie over zichzelf en zijn verleden kan geven, zo gedetailleerd als nodig is om de relevante feiten vast te kunnen stellen. Hij moet een coherente verklaring afleggen over alle redenen die hij inroept ter ondersteuning van zijn asielaanvraag (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 1992, nr. 205). Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker zou zijn opgepakt omdat hij zijn vriend hielp die een rebel was (stuk 5, gehoorverslag CGVS 03/09/2010, p. 10). Verzoeker bleek echter niet op de hoogte van de achternaam van zijn vriend, noch van diens activiteiten (stuk 5, gehoorverslag CGVS 03/09/2010, p. 10-11) en hij weet niet wat er sedert zijn vertrek uit Tsjetsjenië met zijn vriend gebeurd is (stuk 5, gehoorverslag CGVS 03/09/2010, p. 15). Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af over het aantal keren dat hij hulp had geboden aan zijn vriend en kon hiervoor geen aannemelijke rechtvaardiging geven (stuk 5, gehoorverslag CGVS 03/09/2010, p. 16). Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift *a posteriori* een inhoudelijk onderscheid aan te brengen in de vragen die aanleiding hebben gegeven tot zijn tegenstrijdige verklaringen. Nochtans werd hem bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken louter gevraagd om een kort overzicht te geven van de feiten, waarbij hij vertelde dat hij 2 keer eten had gebracht en bij de 2de keer werd aangehouden (stuk 10, Vragenlijst, p. 2), terwijl hij zelf bij het gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf "veel keren" te hebben geholpen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 03/09/2010, p. 11). Toen hem hierna werd gevraagd hoeveel keer hij in totaal geholpen had, vermeldde hij: "Tussen 15 en 20." Uit niets blijkt dat de vragen bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel betrekking zouden hebben gehad op de plaats van de hulpverstrekking, met name het ziekenhuis van Shali, terwijl de vragen op het Commissariaat-generaal betrekking zouden hebben gehad op het totaal aantal keren dat verzoeker hulp had verstrekt, zowel op afgelegen plaatsen als op openbare plaatsen. Dit onderscheid, dat door verzoeker *a posteriori* wordt aangebracht, vloeit niet voort uit de stukken van het administratief dossier en is bijgevolg niet bij machte de manifeste tegenstrijdigheid in de verklaringen op te heffen. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat verzoekers onwetendheid over zijn beweerd vriend en de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen de geloofwaardigheid van zijn relaas ernstig in het gedrang brengen.

2.7. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan geen geloof worden gehecht aan zijn voorgehouden vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en kan hij zich ook niet langer steunen op dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad merkt nogmaals op dat verzoekers gebrek aan geloofwaardigheid nog wordt versterkt door het feit dat hij, op een kopie van zijn rijbewijs na (stuk 13, Documenten, kopie rijbewijs), geen enkel stuk heeft neergelegd dat een bewijs vormt van zijn identiteit, nationaliteit of verblijfplaats. Deze belangrijke overweging wordt ook in de bestreden beslissing vermeld en door verzoeker niet bekritiseerd.

2.8. Internationale bescherming kan bovendien slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen, anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoeker beweert de bescherming van zijn autoriteiten niet te kunnen inroepen omwille van zijn afkomst, de hulp die hij aan de rebellen zou hebben verstrekt en omwille van het feit dat de autoriteiten er niet voor terugdeinzen geweld te gebruiken. Met deze blote

beweringen toont hij echter niet aan dat hij werkelijk een poging heeft ondernomen om zijn problemen bij een lokaal aanwezige instantie aan te kaarten. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde geen klacht te hebben neergelegd uit angst voor de Kadyrovtsi (stuk 5, gehoorverslag CGVS 03/09/2010, p. 14), terwijl hij nochtans beweerde door Russen (vermoedelijk van de FSB) te zijn opgepakt en mishandeld (stuk 5, gehoorverslag CGVS 03/09/2010, p. 12), waardoor deze redenering weinig aannemelijk overkomt. Hij zou evenmin een mensenrechtenorganisatie gecontacteerd hebben, omdat de Kadyrovtsi de baas zijn (stuk 5, gehoorverslag CGVS 03/09/2010, p. 15). Op grond van de beschikbare gegevens blijkt hoegenaamd niet dat verzoeker omwille van zijn afkomst of zijn steun aan de rebellen geen toegang zou hebben tot de lokale beschermingsmogelijkheden, waardoor zijn betoog op dit punt feitelijke grondslag mist.

2.9. Specifiek wat de subsidiaire bescherming betreft op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verzoekers bewering dat hij woonachtig is in een gebied waar de rechten van de mens met voeten worden getreden niet volstaat om de objectieve informatie te weerleggen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet (stuk 14, Landeninformatie, SRB Russische Federatie/Tsjetsjenië, "*Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*"). Hoewel verzoeker blijkens zijn betoog bij zijn tweede middel andere conclusies verbindt aan deze landeninformatie, toont hij niet aan dat de commissaris-generaal onredelijk te werk ging toen hij op grond van deze informatie tot het besluit kwam dat aan verzoeker geen subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

2.10. Verzoeker heeft geen schending van de hoorplicht of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN